

Arrest

nr. 159 025 van 18 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind en X, op 7 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 30 augustus 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 14 maart 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.08.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 8.01.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 10.05.2012. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 10.05.2012 (zie bevestiging arts dd.12.03.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 8.01.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij licht het middel toe als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekers d.d. 30.08.2013 artikel 9 ter, onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter- §3 5°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 08.01.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd 10.05.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift - voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd 10.05.2012.(zie bevestiging arts dd 12.03.2014 in bijgevoegde omslag) Het voorgelegd medisch getuigschrift bevestigt slechts de eerder aangehaalde

gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd 08.01.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3-5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd. Verzoekers kunnen zich absoluut niet akkoord verklaren met deze beslissing en wensen het volgende te benadrukken:

1. Met betrekking tot de nieuwe aanvraag van verzoekers

Verzoekers kunnen zich absoluut niet akkoord verklaren met de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ en al helemaal niet met de motivering!

Immers, verzoekers dienden al eerder een aanvraag in op 10.05.2012, daarbij voegden zij een standaard medisch getuigschrift, ingevuld door de behandelende geneesheer.

In januari 2013 mochten verzoekers een negatieve beslissing ontvangen m.b.t. deze aanvraag.

Verzoekers dienden gezien de ernst van de aandoening een tweede aanvraag in, dd. 30.08.2013 die bevestigt dat de aandoening van verzoekster, bijna 1 jaar en drie maanden na de initiële aanvraag, nog steeds ernstig is.

Verwerende partij weigert dit echter te onderzoeken en verwijst naar de eerdere beslissing.

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk is! De eerdere beslissing erkent immers de aandoening van verzoekster. Doch de arts-attaché achtte de aandoening niet ernstig genoeg om een ernstige bedreiging voor het leven van verzoekster te vormen en weigerde de situatie in Rusland te onderzoeken.

Nu verzoekers een tweede aanvraag indienden, waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster nog altijd ernstig ziek is, weigert verwerende partij hier voldoende rekening mee te houden!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 1

1 L.P Suetens, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981.

Daar waar men in de eerste aanvraag de aandoening van verzoekster erkent, doch weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en de ernst ervan te erkennen, weigert men deze aanvraag van verzoekers in overweging te nemen omwille van het feit dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd zou zijn. Dat dit onredelijk is.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het dossier van verzoekers niet grondig onderzocht heeft en slechts drogredenen heeft aangehaald om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren.

Bovendien dient de bestreden beslissing vernietigd te worden, aangezien de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst nooit onderzocht geweest zijn!

Bovendien weigerde de arts-attaché te onderzoeken of de aandoeningen van verzoekster kunnen leiden tot een mensonterende behandeling in het land van herkomst.

Een aandoening die behandelbaar is in België kan uiteraard wel een mensonterende behandeling in het land van herkomst inhouden. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verwerende partij dit niet onderzoekt!

Keer op keer dienen beslissingen van DVZ vernietigd te worden doordat verwerende partij weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Hoe dikwijls dient verwerende partij erop gewezen te worden dat men bij een aandoening die behandeld kan worden in België uiteraard dient te onderzoeken of deze geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst?!

Ook arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

"Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoekster niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet."

Zelfs indien men vindt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanhaalt, dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op moment van terugkeer.

Het volgende wordt bevestigd door arrest nr 9111 van 21.03.2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit voorgaande rechtspraak blijkt reeds duidelijk dat, zelfs indien de aandoening in België niet levensbedreigend is, men nog steeds dient te onderzoeken of dit in het land van herkomst ook zo is!

Bovendien dient men eveneens te onderzoeken of de behandeling in het land van herkomst niet mensionwaardig is. Verwerende partij weigert dit te onderzoeken!

Dat dit een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel en de aanvraag van verzoekster dus wel degelijk ontvankelijk verklaard diende te worden!

Dat DVZ het vertrouwensbeginsel op deze manier flagrant schendt! DVZ dient de actuele medische situatie van verzoekster en situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Bovendien blijkt uit het advies van de arts-attaché dat hij geen rekening heeft gehouden met het bijkomende medische attest dat verzoekers voegden op 26.09.2013. De ernst van de actuele medische situatie werd hierbij ook bevestigd.

Verzoekers voegden deze bijkomende medische attesten volgens de geijkte procedure. (zie bijlage) Bijgevolg is het onzorgvuldig van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat duidelijk blijkt dat de beslissing van de arts-attaché niet genomen is op basis van het volledige medische dossier van verzoekster.

2. Aangaande de situatie in Rusland

Verzoeksters is een vreemdelinge die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Rusland.

DVZ faalt erin om dit te onderzoeken!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekers waarom DVZ de beschikbaarheid van deze medicatie in het land van herkomst niet onderzoekt.

DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift!

Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om een redenen te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook volledig onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad:

“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

Uw Raad blijft zich duidelijk uitspreken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende: “Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert. Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.”

Ook arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk: “Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoekster niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet.”

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: "The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: "'Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is.

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in het land van herkomst dient te onderzoeken.

Arrest nr. 132 222 van 19.08.2014 stelt immers het volgende:

"Er wordt bijgevolg in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet door verweerder niet onderzocht of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst omdat hij ten onrechte deze tweede mogelijkheid waarin artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet, gelijkschakelt aan de eerste mogelijkheid."

Het is dan ook onaanvaardbaar dat verwerende partij deze beslissing van uw Raad zomaar naast zich neerlegt, en weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Verzoekers begrijpen ook niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift en de stukken die zij voegen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel."

2.2. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 9, §3, 5° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Verzoekster voert aan dat zij het niet eens met de beslissing, en, daarbij uitgebreid verwijzend naar de rechtsnormen die zij aanvoerde, betoogt zij dat het onaanvaardbaar is dat de arts-geneesheer verzoekster niet heeft onderzocht. Verder houdt zij een uitgebreid betoog met betrekking tot de beschikbaarheid van de geneesmiddelen in Rusland. Met haar gehele uiteenzetting gaat zij echter voorbij aan de eigenlijke motivering van de bestreden beslissing, met name de toepassing van artikel 9ter, §2, 5° van de vreemdelingenwet, met name dat zij reeds eerder een aanvraag indiende met betrekking tot dezelfde aandoening. Op geen enkele wijze betwist verzoekster deze vaststelling. Waar verzoekster betoogt dat zij “nog altijd” ernstig ziek is, geeft zij daarmee in wezen toe dat de motivering van de bestreden beslissing terecht steunt op artikel 9, §3, 5° van de vreemdelingenwet, met name dat het om dezelfde aandoening gaat. De bestreden beslissing steunt op de motivering dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 10 mei 2012. In de beslissing van 8 januari 2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van verzoekster. In de mate verzoekster zich richt tegen deze beslissing, is het middel niet ontvankelijk. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT